

KÆRLIGHEDENS GÅDE OG VORE GÅDER

Luk. 18,31-43

Lad os bede!

Herre Jesus Kristus, vi beder Dig: tag os med på Din vandring til korset og opstandelsen. Giv os øjne, der kan se Dig og kærligheden. Amen.

Når vi synes, det kan være *vanskeligt at forstå kristendommen og navnlig korsets gåde*, kan vi trøste os lidt med, at vi er i samme båd som disciplene, og de blev ikke kasseret! Deres mangel på forståelse er ligefrem på en ekstrem måde understreget af Lukas. Hør hvor omstændeligt han udtrykker det: »De fattede ikke noget af dette; det var skjulte ord for dem, og de forstod ikke det, som blev sagt«. De forstår virkelig ikke, at årets pilgrimsrejse til påskefesten i Jerusalem ikke skal stå i glædens tegn, som den plejer, men i skyggen fra et torturinstrument. Hvorfor skal Han ende med en total fiasko?

En anden ting, vi ikke forstår, er *den menneskelige lidelses gåde*, andres og vores egen. Hvorfor skal han/ hun lide sådan? Hvorfor skal jeg selv trækkes med det der? Vi erfarer trykket, frustrationen, afmagten.

Og et tredje forhold, vi har med i kirke i dag, er *vores mangel på kærlighed*. Den kan ikke rigtig få magten over os, selv om vi gerne vil. Kærlighedskapitlet er ikke kun smukt og medrivende, det rammer os også.

Det er vore tre indfaldsvinkler til dagens budskab.

Vi har julen i ryggen: Gud blev menneske. Han kom til os og antog sig vor natur. Her har Han talt og handlet, sat lys ind i verden og belyst vort liv med undervisning, etik og handling. Nu går Han ind i den afgørende og sidste fase. Han slår ind på en ganske særlig vej, den vej, det hele tiden har været meningen, Han skulle

ind på, men nu sættes kursen. Han siger det for tredje og sidste gang og denne gang mest udførligt: Han skal til Jerusalem, og der skal hedningerne ydmyge ham og pine Ham ihjel på et tortur- og forbandelsesinstrument af et kors.

Det skal vi nu til at samle vores opmærksomhed om. Vi skal ikke kun leve os ind i, *hvad* der skete, men mere i, *hvorfor* det skete, og hvad vi skal *se* i det! Det er det, Jesus kaster lys over her, og det lys skal vi bære med os, når vi lever os ind i det. Hvorfor skulle det ske? Hvad siger Han selv?

Det sker for at opfylde profetierne! Det er altså et led i Guds plan. I profetierne ser vi, at der i Gud bor en drift hen imod korset. Det er nødvendigt for Ham at lide. Det skal til for vores skyld. Når Jesus her siger, at Han skal overgives til hedningerne, så mener Han, at det er Gud, der skal overgive mig i hedningernes hænder! Nu skal det til at ske. Guds egen kærlighed skal i aktion, Han skal selv gå ind og møde de stærke fjender, der skjuler sig i dem, der piner ham ihjel: synd og død og Helvedes plage. De slippes løs på Jesus, og Jesus både tillader det og vil det. Disse stærke og onde kræfter får lov til at prygle Ham ihjel. Han opfylder, hvad de kræver. Skal menneskene kunne frelses, kræver det Guds søn død. Synd kræver straf for, at forsoningen kan komme til. Død kræver død, for at den kan overvindes. Helvedes plage må lægges på Guds søn, sådan kan den overvindes. Det kræver de tre fjender, og det kræver Guds kærlighed. Kun på denne måde kan mennesker slides fri.

Det er kærligheden i 1. Kor. 13, i kærlighedens højsang. Den kærlighed findes altså! Den udfoldes på vej mod Jerusalem. Og netop i Hans kærlighed er der så megen kraft, at den fører til opstandelse, oprejsning, liv oven på den hengivenhed.

Læg mærke til, at Jesus her også forudsiger sin opstandelse! Det høres slet ikke af disciplene, og vi gør det næppe heller. Det, der fylder mest, er helt klart Hans lidelse, men pointen er: Hans kærligheds offer munder ud i – opstandelsen: sejren, livet oven på døden. Kærligheden vinder – for vor skyld.

Sådan kan vi få lys over denne gåde. Men korset forbliver en gåde: Vi ser i et spejl, og her tænker Paulus på et antikt spejl, der er uklart. Det vil sige: i en gåde, vi erkender stykkevis. Men en kærlighedens gåde, vi tilbeder og synger om...

Ind i dette skal vi se den menneskelige lidelses gåde. Vi skal så at sige bringe den med ind i vores påskeforberedelse. Vi skal vinde syn for, at når Kristus går denne vej, så har det betydning for os og vore gåder, og der kommer nyt lys ind over dem. Det ser vi i Jesu forhold til den blinde tigger.

Her er Kristus optaget af sin kommende lidelse, vandringen er i gang, og det må allerede gyse i Ham. Og så er der alligevel noget, der kan standse Ham: en

tiggers råb om medlidenhed! Jesus kan ikke sige nej til ham. Han kan ikke gå forbi ham. Kærligheden standser ud for den lidende og hjælper ham. Kristus ser vores nød. Han lader sig standse af vores råb om barmhjertighed. Den korsfæstede og opstandne lytter til os.

Derfor skal vi også nu øve os i at lægge vort liv frem for Ham. Råbe Ham an, råbe Ham op, standse Ham med vort tiggerråb: Herre, tryk mig ind til Dit hjerte og vis mig medlidenhed. Lad den bøn få plads i denne fastetid. Lad den blive mere og mere intensiv, og følg så med på Hans gang til korset, og husk at synge lovsang, mens du gør det.

Han kan ikke gå forbi det råb. Det besvares! Deri er vort håb. Amen.

Salmer: 176/599/508//173/474/675

Uddelingssalmer: 192/603/690

Gammeltestamentlig læsning: Sl. 31,2-6

Epistel: 1. Kor. 13